

Motion till riksdagen 2005/06:Kr24

av Peter Pedersen (v)
med anledning av prop. 2005/06:147

Lag om tillståndsplikt för vissa kampsportsmatcher

1 Innehållsförteckning

1	Innehållsförteckning.....	1
2	Förslag till riksdagsbeslut.....	2
3	Bakgrund.....	2
4	Kampidrott i fokus, SOU 2003:24	3
5	Lag om förbud mot vissa kampsportsmatcher, Ds 2005:46	4
6	Lagtext	5
7	Förutsättningar för tillstånd.....	5
8	Övrig propositionstext.....	6
9	Negativa värdeomdömen.....	6
10	Medicinska skaderisker	7
11	Krav vid tillståndsgivning	8
12	Tillståndsavgifter.....	9
13	Ytterligare frågetecken.....	9
14	Allmänna funderingar	10
15	Slutsatser och yrkanden.....	11

Fel! Okänt namn på

2 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförts om att idrottens självständighet principiellt innebär att det är de enskilda idrotterna och deras förbund, som fastställer tävlingsregler och tävlingsbestämmelser för respektive idrott utan direkt eller indirekt inblandning via politiska beslut.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförts om att lagstiftningen om tillståndsplikt för vissa kampsportsmatcher endast innebär krav på tävlingsregler och tävlingsbestämmelser som anses uppfylla kravet på godtagbar säkerhet för deltagarna för att tillstånd skall ges av ansvarig myndighet. Samt att allmänna synpunkter, ej underbyggda ställningstaganden och olika värdeomdömen i propositionstexten och olika förarbeten skall därmed inte beaktas vid prövning av tillstånd för olika kampsporter.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförts om att ingen enskild kampsport skall, oavsett kampsportens beteckning, anses icke tillåten redan innan ansvarig myndighet gjort en tillståndsprövning utifrån inlämnade tävlingsregler och tävlingsbestämmelser med utgångspunkt i godtagbar säkerhet för deltagarna.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförts om att de kampsporter som är organiserade i förbund inom Riksidrottsförbundet eller organiseras i andra ideella och allmännyttiga organisationer skall vara befriade från krav på tillståndsavgifter.

3 Bakgrund

Frågan om professionell boxnings vara eller inte vara har diskuterats från och till i Sveriges riksdag under i stort sett hela 1900-talet och början på 2000-talet, där nu även andra kampsporter kommit upp till diskussion.

Från och med den 1 januari 1970 är det förbjudet med professionell boxning i Sverige. Förbudet innebär att det sedan dess är förbjudet med tränings-, uppvisnings- och tävlingsmatcher, där professionella boxare deltar. Förbudet har dock inte inneburit slutet på svensk proffsboxning, men de svenska utövarna har tvingats träna och tävla på ständig bortaplan, dvs. i andra länder. Kritiker till förbudet har hävdats att detta i praktiken lett till att de svenska proffsboxarna getts sämre förutsättningar att utöva sin idrott jämfört med sina konkurrenter och att det inte har bidragit till större säkerhet för de svenska proffsboxarna.

Som grund till förbudet angavs medicinska skaderisker, osunda ekonomiska intressen och att proffsboxning ansågs förråande för publiken. Lagstiftningen innehåller emellertid ingen tydlig definition på vad som avses med professionell boxning.

4 Kampidrott i fokus, SOU 2003:24

Efter många debatter i riksdag och media tog riksdagens kulturutskott i betänkandet 2001/02:KrU 4 initiativ till det som blev ett riksdagsbeslut om att ge regeringen i uppdrag att tillsätta en utredning (regeringsbeslut 25 oktober 2001), som på ett förutsättningslöst sätt skulle analysera de frågor som hänger samman med proffsboxning och andra kampsporter, bl.a. utifrån medicinska aspekter. Men också idrotternas sociala funktion och möjligheter att bidra till integration m.m. i samhället var viktiga frågor som skulle övervägas. Utöver detta skulle en översyn av lagen (1969:612) om förbud om professionell boxning ske med en bedömning av om den fyller sitt syfte eller om dess inriktning och omfattning skall förändras i något avseende. Utredningen "Kampidrott i fokus, SOU 2003:24" kom med sitt betänkande i mars 2003 och innebär i korthet bl.a. följande:

- Reglering av alla kampidrotter där det ingår slag eller sparkar riktade mot huvudet. Den avgränsningen motiveras av att det ur skadesynpunkt inte har någon betydelse om en träff i huvudet sker av misstag eller är avsiktlig.
- Krav på tillstånd enligt ordningslagen (1993:1617) för offentliga tillställningar som innehåller tävling eller uppvisning i kampidrotter med slag eller sparkar riktade mot motståndarens huvud. Detta skall gälla såväl boxning som andra kampidrotter. Denna reglering skall ersätta lagen om förbud mot professionell boxning.
- En förutsättning för att tillstånd skall kunna beviljas är att arrangemanget kan antas kunna genomföras på ett sätt som medför godtagbar säkerhet för deltagarna.
- Bland de krav som skall ställas är bl.a. att idrotten har tydliga regler för vad som är tillåtet samt att det finns en domare som kan gå emellan och avbryta en ojämn match. Dessutom bör krav ställas på den utrustning som används. Den närmare utformningen av den måste avgöras för varje enskild idrott.
- Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer, förslagsvis Rikspolisstyrelsen, föreslås få ett bemyndigande att meddela de föreskrifter som behövs för att upprätthålla deltagarnas säkerhet. Prövningen av ansökningar om tillstånd bör göras av polismyndigheterna, eftersom de redan idag handlägger ärenden om tillstånd till offentliga tillställningar.
- En anordnare eller en för idrotten ansvarig organisation skall kunna befrias från skyldigheten att söka tillstånd om idrottens regler och säkerhetsbestämmelser är sådana att deltagarnas säkerhet kan anses som godtagbar.

Kampidrottsutredningen konstaterar vidare, att kampidrotter visat sig kunna fånga upp ett idrottsintresse hos ungdomar som annars skulle stå utanför idrotten, och för utredaren står det klart att vuxenvärlden inte kan välja vilka intressen ungdomar skall ha. Samhället bör i stället försöka nå ungdomarna där de väljer att engagera sig.

Vidare konstateras, att all idrottslig verksamhet innebär risker för att utövaren skadas sig och att dessa risker varierar mycket mellan olika idrotter både när det gäller skadefrekvens och vilken typ av skador olika idrottsutö-

Fel! Okänt namn på

vare drabbas av. Det konstateras t.ex. att boxningen inte intar någon särställning jämfört med andra idrotter när det gäller svåra skador. Det konstateras också att det för hjärnans del självklart inte spelar någon roll om det våld den utsätts för är avsiktligt eller inte, dvs. en hjärnskakning är en hjärnskakning.

I den efterföljande remissbehandlingen inkom främst kritik mot utredningens förslag att göra polismyndigheten till ansvarig myndighet vad gäller utfärdande av tillstånd. Den politiska hanteringen gick i stå och hela processen stannade upp när en välkänd svensk proffsboxare råkade ut för en våldsam knockout, efter att först ha blivit nedslagen och där domaren såg ut att ha avbrutit matchen. Men den svenske boxaren lyckades tyvärr övertyga domaren om att han var "fit for fight", vilket visade sig vara en total missbedömning.

5 Lag om förbud mot vissa kampsportsmatcher, Ds 2005:46

Efter en lång väntan kom Justitiedepartementet under hösten 2005 med departementsskrivelsen (Ds) 2005:46 "Lag om förbud mot vissa kampsportsmatcher". Här konstateras bl.a. följande enligt sammanfattningen: "I syfte att förbjuda sådana kampsporter där deltagarnas säkerhet inte är godtagbar föreslås att lagen om förbud mot professionell boxning ersätts av en ny lag som reglerar all kampsport som tillåter deltagarna att med slag, sparkar eller annat våld träffa motståndarens huvud." Vidare: "Tävlings-, tränings- eller uppvisningsmatch i kampsport som tillåter deltagarna att med slag, sparkar eller annat våld träffa motståndarens huvud får inte anordnas utan tillstånd. Tillstånd till sådan match ... får endast lämnas om kampsportens tävlingsregler och säkerhetsbestämmelser är godtagbara för deltagarnas säkerhet." Det kan påpekas att det inte föreslås ett absolut förbud mot kampsporter som tillåter träff mot motståndarens huvud. Det krävs däremot ett tillstånd som skall ta hänsyn till om en kampsports tävlingsregler och säkerhetsbestämmelser ger godtagbar säkerhet för deltagarna. Det är viktigt att lägga märke till att vare sig utredningen eller Ds föreslår något förbud mot kampsporter som tillåter att slag, sparkar m.m. riktas mot motståndarens huvud (utredningen) eller tillåts träffa motståndarens huvud (Ds). I Ds räknar man inte in sådana kampsporter för tillståndsplikt, som endast tillåter deltagarna att markera slag eller sparkar mot motståndarens huvud. Vidare menar man att idrottslig verksamhet som inte tillåter träffar, men där träffar undantagsvis ändå kan förekomma på grund av misstag, inte skall omfattas av regleringen. Departementsskrivelsens remissrunda gav många remissvar. Efter detta följde en lagrådsremiss och slutligen föreliggande proposition.

6 Lagtext

Regeringen föreslår nu, på inrådan av lagrådet, följande skrivning i inledningen av 1 §: ”Tävlings-, tränings- eller uppvisningsmatch i kampsport som tillåter deltagarna att med slag, sparkar eller annat våld *avsiktligt (egen kursivering)* träffa motståndarens huvud (kampsportsmatch) får inte anordnas utan tillstånd.”

Kommentar: Här bortser lagtexten från det som redan påpekades i utredningen, nämligen att våld mot huvudet kan skada hjärnan oavsett om våldet sker enligt regelboken eller ej, oavsett om våldet är avsiktligt eller oavsiktligt. Det kan i sammanhanget poängteras att syftet bakom förslaget om tillståndsplikt för vissa kampsportsmatcher är att minska risken för just huvudskador. Detta syfte i kombination med att regeringen valt att införa ett avsiktlighetsrekvisit framstår som märkligt med hänsyn till att antalet skador, inklusive huvudskador, inom kampsport är lägre än inom många andra idrotter.

Här bör också nämnas att det i t.ex. ishockey, som varken tillåter avsiktliga eller oavsiktliga slag, sparkar eller annat våld mot en motståndares huvud, förekommer förhållandevis ofta att spelare avsiktligt slår en motspelare i ansiktet eller huvudet med hand eller klubba trots att regelverket inte uttryckligen tillåter detta. Ett sådant regelbrott leder inte sällan endast till en tidsbegränsad utvisning. Men i ishockey tillhör tacklingar spelet och även tacklingar enligt regelboken kan ge förhållandevis allvarliga skador, t.ex. hjärnskakning. En regelrätt tackling som skadar motståndaren betraktas ändå som just regelrätt och leder inte till någon bestraffning för den som utdelat tacklingen. Den skada som uppkommer betraktas uppenbart som oavsiktlig eller som en olyckshändelse. Varför kan inte lagtexten inse att detsamma skall gälla även för slag som utdelas i enlighet med regelverket i en kampsport, dvs. att en skada som inträffar i en kampsportsmatch inte per definition är avsiktlig? I vissa delar av propositionstexten finns denna insikt, t.ex. under rubriken ”Vad är kampsport?” (s. 23–24) där följande skrivs: ”Kampsport utgörs i huvudsak av olika kampmoment, vanligen utövare mot utövare, där sparkar och slag med eller utan redskap tillåts träffa någon del av motståndarens kropp. Syftet med en match i sådan kampsport är att vinna genom att samla flest poäng eller andra vinstgivande moment, vilka utdelas efter en *bedömning* av hur väl deltagarna utför de olika kampmomenten.” Här framgår alltså klart att syftet är att ”vinna genom att samla flest poäng eller andra vinstgivande moment”, alltså är inte syftet att skada motståndaren. Begreppet ”annat våld” är däremot oklart och bör därför tas bort eller förklaras tydligt.

7 Förutsättningar för tillstånd

I 2 § står följande: ”Tillstånd att anordna kampsportsmatch får lämnas endast om kampsportens tävlingsregler och tävlingsbestämmelser innebär en godtagbar säkerhet för deltagarna.”

Fel! Okänt namn på

Kommentar: Borde inte detta krav i så fall egentligen ställas på all idrott? Det finns i verkligheten inga sakliga skäl att endast reglera kampsport utifrån detta krav, eftersom statistik visar att det faktiskt förekommer färre skador i kampsport jämfört med många andra idrotter. Men jag kan för egen del trots allt acceptera en sådan tillståndsplikt, men då måste fokus ligga på ”godtagbar säkerhet” utan att tillståndsplikten dessutom i den övriga propositionstexten omges av en rad värdeomdömen, moraliserande ställningstaganden eller detaljstyrning av olika idrotters regelverk som de facto inskränker idrottens självständighet. Därför menar jag att tillstånd skall lämnas, oavsett kampsportens beteckning, om en kampsports tävlingsregler och tävlingsbestämmelser är godtagbara för deltagarnas säkerhet.

8 Övrig propositionstext

Utöver själva lagtexten innehåller propositionen övriga texter som på ett påtagligt och, enligt mig, olyckligt sätt redan i förväg styr upp vad den tillståndsgivande myndigheten skall anse vara krav för att nå upp till ”godtagbar säkerhet för deltagarna”. Enligt lagtexten finns inget absolut förbud mot kampsporter som tillåter slag, sparkar eller annat avsiktligt våld mot huvudet. Men om man läser propositionstexten i övrigt är det klara intrycket att sådana kampsporter inte skall anses kunna uppvisa godtagbar säkerhet. Vore det i så fall inte mer renhårigt att i lagen klart utskryva att alla kampsporter som tillåter avsiktligt våld mot motståndarens huvud är förbjudna? Nu skriver man istället följande på sid. 27 i propositionen: ”Den föreslagna regleringen torde därmed innebära att såväl professionell boxning som arrangemang av vissa andra kampsporter som i dag genomförs inte kommer att få tillstånd med nuvarande tävlingsregler och säkerhetsbestämmelser.” Regeringen menar uppenbart att professionell boxning skall vara fortsatt förbjuden i Sverige även om man i propositionen föreslår att den specifika lag som innebär förbud mot svensk professionell boxning skall upphöra!? Detta framgår emellertid inte av själva lagtexten utan endast enligt skrivningar i den övriga propositionstexten. Vilka ”vissa andra kampsporter” som inte skall ges tillstånd enligt regeringen framgår emellertid inte. Det vore betydligt klokare att helt enkelt ha förtroende för att ansvarig tillståndsmyndighet har kompetens att avgöra om respektive kampsports tävlingsregler och tävlingsbestämmelser anses säkerställa ”godtagbar säkerhet för deltagarna” eller ej. Detta skall inte avgöras i förväg genom politisk detaljstyrning!

9 Negativa värdeomdömen

Bland de negativa värdeomdömen som propositionstexten innehåller kan t.ex. följande lyftas fram: ”. . . i boxning utgör t.o.m. uppsåtlig misshandel det centrala momentet i sporten”.

Detta hänvisar tillbaka till tidigare texter och det är något oklart om regeringen fortfarande kvarstår i denna uppfattning. Det finns inget stöd i forskningen för att boxare har uppsåtet att skada sin motståndare vare sig i amatör- eller professionell boxning. Däremot är ett slag inom den enligt regelverket angivna träffytan tillåten och ger poäng i såväl amatör- som professionell boxning. Det bör dessutom påpekas att "uppsåtlig misshandel" är olagligt i Sverige. Här bör poängteras att "uppsåtlig misshandel" och "kampmoment inom idrott" är helt skilda saker med helt olika utgångspunkter och syften. Att medvetet sammanblanda dessa begrepp bidrar till att misstänkliggöra och smutskasta de personer som utövar kampsport på ett kränkande sätt. I en kampsport ingår kampmomentet som ett sätt att samla poäng eller vinna genom att utdela t.ex. slag mot en tillåten träffyta på motståndaren.

10 Medicinska skaderisker

När det gäller medicinska skaderisker konstateras att "Idrottslig verksamhet kan innebära risker för utövaren att skada sig." Detta stämmer förvisso, men gäller även många andra verksamheter. Vidare: "Dessa risker varierar mycket mellan olika idrotter i fråga om skadefrekvens, vilka delar av kroppen som skadas samt risken för allvarliga skador och dödsfall." Här kan konstateras att kampsport har låg skadefrekvens i förhållande till andra idrotter även när man tar hänsyn till antalet utövare i olika idrotter. Det kan vidare nämnas att antalet hjärnskador bland kampsportsutövare **inte** intar en särställning i förhållande till antalet skador på andra kroppsdelar. Det finns inte heller något belegg för att antalet hjärnskador bland kampsportare skulle inta en särställning i förhållande till antalet hjärnskador bland andra idrottsutövare. Om regeringen genom reglering vill minska risken för att olika idrottsutövare drabbas av hjärnskador borde man väl i så fall reglera de idrotter där antalet hjärnskador är störst.

Propositionen innehåller också ett avsnitt som resonerar runt vilka faktorer som kan öka respektive minska risken för skador. Man tar upp olika skydds betydelse för att minska skaderisken för deltagarna. När det gäller boxning nämns t.ex. storlek och tjocklek på handskar och när det gäller huvudskydd konstateras att detta kan skydda mot ögonbrynsskador och vid fall mot golvet, men att det inte skyddar hjärnan mot slag som t.ex. träffar på hakan. Här bör påpekas att varje idrott rimligen bör ha ansvaret för att ställa krav på skydd som är anpassade för den specifika idrotten. Ett huvudskydd kan ju också leda till ökad skaderisk, bl.a. därför att träffytan för slag och sparkar blir större och genom att belastningen på nacke/hals ökar vid en träff på grund av huvudskyddet ökar huvudets vikt när det sätts i rörelse vid en träff. Dessutom bör påpekas att det finns en rad idrotter där utövarna har ett stort antal skydd, men där det ändå är vanligt förekommande med skador, även hjärnskakning trots krav på huvudskydd.

När det gäller matchtid för olika kampsporter står följande att läsa: "En lång match med begränsade pauser innebär naturligt nog att deltagarna får ta

Fel! Okänt namn på

emot många slag och sparkar. Vid långa matcher tröttas dessutom nackmuskulerna ut och förmågan att stå emot slag avtar. Konsekvenserna av en träff mot huvudet blir därmed större.” (s. 15). Detta gäller i så fall rimligen deltagare i andra idrotter, som har betydligt längre matcher. Dessutom antas den som tar emot slag i slutet av en match vara tröttare och mer utsatt, men det nämns inget om att även den som utdelar slag i slutet av en match borde vara tröttare och med samma resonemang därför rimligen inte kan utdela dessa med samma kraft som i ett tidigare skede av matchen. Här bör också beaktas att korta matcher ger en helt annan frekvens och intensitet, t.ex. i utdelande av slag, jämfört med längre matcher, där deltagarna måste ha en strategisk plan för att ”stå hela distansen”. Det är rimligen de enskilda idrotternas ansvar att fatta beslut om hur långa deras matcher skall vara. Det blir helt fel att ha en mall för samtliga kampsporter och utgå från amatörboxningen som mall.

Det resoneras också om hur den som blivit medvetlös vid s.k. knockout skall omhändertas. Här bör nämnas att olika kampsporter har ett rigoröst regelverk som styr detta, fastställer karantänstid efter knockout osv. Här har de facto en rad andra idrotter en hel del att lära av kampsporterna när det gäller förfarandet vid huvudskador, t.ex. hjärnskakning, som ju förekommer mer ofta i en rad andra idrotter.

11 Krav vid tillståndsgivning

I avsnittet 8.2. Förutsättningar för att få tillstånd föreslår regeringen följande: ”Tillstånd att anordna kampsportsmatch enligt lagen får lämnas endast om kampsportens tävlingsregler och säkerhetsbestämmelser innebär en godtagbar säkerhet för deltagarna.” Detta kan även jag acceptera. Problemet är bara att regeringen i den övriga texten försöker att i förväg styra upp vilka krav som skall ställas i detalj för att leva upp till regelverket, där t.o.m. vissa kampsporter, främst professionell boxning, inte skall anses leva upp till kravet på godtagbar säkerhet. Det kan i sammanhanget vara värt att nämna att Kammarrätten i Jönköping i sitt remissvar på Ds ”anser att förslaget genom vissa generella villkor som skall gälla vid tillståndsgivningen går alltför långt i inskränkande riktning, bland annat kravet på huvudskydd i de matcher som endast tillåter stående kamp utan sparkar mot huvudet och begränsningen av matchlängden. Kammarrätten anser vidare att tillstånd böra kunna ges till matcher i såväl professionell boxning som K 1.” (s. 26). Men det tycker inte regeringen! På s. 27–29 behandlas ”Skälen för regeringens bedömning” och redan i det första avsnittet på s. 27 under rubriken ”Godtagbara tävlingsregler och säkerhetsbestämmelser” skrivs som tidigare påpekats följande: ”Den föreslagna regleringen torde därmed innebära att såväl professionell boxning som arrangemang av vissa andra kampsporter som i dag genomförs inte kommer att få tillstånd med nuvarande tävlingsregler och säkerhetsbestämmelser.” Var tog ansvaret för den myndighet som skall prova tillståndsplikten vägen? Hur stor del av dessa kampsporters ”nuvarande” tävlingsregler m.m. behöver ändras för att tillstånd skall kunna ges? Vem skall avgöra det senare: rege-

ringen eller tillståndsmyndigheten? Och var tog idrottens självständighet vägen?

Under rubriken "Villkor" (s. 33) säger emellertid regeringen följande: "Enligt regeringens uppfattning har det emellertid aldrig varit fråga om att tillståndsmyndigheten i ett tillståndsbeslut skall uppställa alla de villkor som skall gälla för kampsportsmatchen. Villkoren för kampsportsmatchen med avseende på deltagarnas säkerhet skall i första hand framgå av kampsportens egna tävlingsregler och säkerhetsbestämmelser. De villkor som tillståndsmyndigheten lämnar i tillståndsbeslutet bör vara av mer övergripande karaktär." Helt plötsligt intar regeringen hållningen att det är idrottens egna tävlingsregler som skall prövas på ett övergripande sätt utifrån kravet på godtagbar säkerhet för deltagarna för att få tillstånd. Varför fullföljer inte regeringen detta synsätt på ett logiskt och konsekvent sätt i lagtexten och övrig text?

12 Tillståndsavgifter

Propositionen föreslår att den myndighet som regeringen bestämmer skall pröva frågor om tillstånd att anordna kampsportsmatch. Tillståndsmyndigheten får ta ut avgift för prövning av ansökan. Av remissvaren kan utläsas att Riksidrottsförbundet, Svenska Boxningsförbundet, Svenska Budo och Kampsportsförbundet, Svenska Judoförbundet och Svenska Taekwondoförbundet har anfört att de inte anser att en avgift skall tas ut när Riksidrottsförbundets medlemsförbund ansöker om tillstånd. På detta svarar regeringen i propositionen kortfattat att en sådan ordning varken är motiverad eller lämplig. Regeringen menar i stället, att alla organisationer som ansöker om tillstånd, oavsett om organisationen är medlem i Riksidrottsförbundet eller inte, bör påföras en avgift för att det skall uppfattas som rättvist.

Det är enligt mig rimligt att i sammanhanget göra skillnad på om den som söker tillstånd för ett kampsportsarrangemang är en ideell allmännyttig förening eller är en kommersiell aktör.

Det vore djupt olyckligt och orättvist att införa vad som kommer att uppfattas som en straffavgift för olika kampsportsutövare runt om i landet. En avgift som drabbar de olika kampsporternas organisationer kommer med stor sannolikhet ytterst att drabba de enskilda utövarna. Det innebär också en uppenbar orättvisa för utövare av olika kampsporter jämfört med andra idrotter, där andra idrotter har större skadefrekvens och där negativa företeelser, som våld och skadegörelse i samband med idrottsarrangemang, leder till betydande samhällskostnader.

13 Ytterligare frågetecken

Det finns en rad olika aspekter och enskildheter som är tveksamma i föreliggande proposition, som jag inte går in på i detalj. Det gäller t.ex. vem/vilka

Fel! Okänt namn på

som omfattas av straffansvar om tillståndsplikt ej föreligger för en kampsportsmatch eller ett kampsportsarrangemang. Det gäller också kravet på att senast tre månader före ett sådant arrangemang inkomma till tillståndsmyndigheten med ansökan om tillstånd. Det gäller också ogenomtänkta formuleringar i texten, t.ex. på s. 24 under rubriken ”Träffar mot huvudet”, där följande kan läsas: ”De kampsportsmatcher som endast tillåter deltagarna att markera slag eller sparkar mot motståndarens huvud, dvs. där träffar mot huvudet inte är tillåtet, bör däremot inte omfattas av tillståndskravet.” Här finns helt plötsligt formuleringen ”annat våld” inte med. Detta kan utläsas som om en kampsportsmatch som endast tillåter markering av slag och sparkar mot motståndarens huvud, men som tillåter full kontakt mot motståndarens huvud med ”annat våld” inte omfattas av tillståndskravet, vilket väl knappast kan vara regeringens avsikt.

14 Allmänna funderingar

Det finns en rad olika mänskliga aktiviteter och verksamheter som kan innebära risk för skador för de som ägnar sig åt dessa. Om lagstiftning skall användas för att reglera vilka verksamheter som anses tillåtna bör detta ske med stort hänsynstagande till personers medvetna och frivilliga val av aktiviteter samt med en saklig bedömning när risken för skador värderas. En sådan riskanalys skall göras utifrån empirisk forskning och inte bygga på moralistiska antaganden. Om risker för skador skall undanröjas skall väl dessutom olika insatser styras mot verksamheter som leder till många skador. Som tydliga exempel kan nämnas olika åtgärder för att minska användandet av droger i samhället, att minska alkoholkonsumtionen osv. Här finns säkert betydligt fler hjärnceller att rädda än vad som uppnås med att i praktiken förbjuda/kriminalisera utövandet av vissa kampsporter.

Det finns all anledning att värna idrottens självständighet när det gäller beslutsfattande, utformande av regelverk, tävlingsbestämmelser osv. Det är därför inte rimligt att genom politisk detaljreglering direkt eller indirekt avgöra hur lång en match i boxning eller fotboll skall vara. Det är inte heller rimligt att politiskt besluta om krav på utrustning för att skydda deltagarna i t.ex. backhoppning eller karate. Politiker skall inte heller bestämma hur tjock en boxningshandske skall vara eller hur hård en hockey puck tillåts vara. Politiker skall inte heller avgöra den högst tillåtna lutningen i ett störtlopp eller hur långt ett långlopp på cykel eller i löpning tillåts vara. Alla sådana beslut skall rimligen hanteras av idrottsrörelsen och deras ingående förbund. Det är med all säkerhet dessutom så att det är där den största kunskapen finns och där omtanken om deltagarnas säkerhet är störst.

15 Slutsatser och yrkanden

Idrottens självständighet innebär principiellt att det är de enskilda idrotterna och deras förbund som fastställer tävlingsregler och tävlingsbestämmelser för respektive idrott, utan direkt eller indirekt inblandning via politiska beslut. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Lagstiftningen om tillståndsplikt för vissa kampsportsmatcher innebär endast krav på tävlingsregler och tävlingsbestämmelser som anses uppfylla kravet på godtagbar säkerhet för deltagarna för att tillstånd skall ges av ansvarig myndighet. Allmänna synpunkter, ej underbyggda ställningstaganden och olika värdeomdömen i propositionstexten och olika förarbeten skall därmed inte beaktas vid prövning av tillstånd för olika kampsporter. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Ingen enskild kampsport skall, oavsett kampsportens beteckning, anses icke tillåten redan före det att ansvarig myndighet gjort en tillståndsprövning utifrån inlämnade tävlingsregler och tävlingsbestämmelser med utgångspunkt i godtagbar säkerhet för deltagarna. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

De kampsporter som är organiserade i förbund inom Riksidrottsförbundet eller organiseras i andra ideella och allmännyttiga organisationer skall vara befriade från krav på tillståndavgifter. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Stockholm den 30 mars 2006

Peter Pedersen (v)